

předmětu potřeby, nemenším právem spatřuje skutkovou podstatu přečinu pletich. Je však na bledni, že této povahy pletich jakožto úmyslného jednání, vybočujícího vzhledem k poměrům, vyvolaným válkou, z mezí řádného a solidního obchodování, nepozbývá jednání stěžovatele ani v tom případě, že obchod, o který jde, jako komisionář v mezích svého živnostenského oprávnění pouze sprostředkoval. Již v rozsudkových důvodech uvádí se případně, že také činnost komisionářova jest omezena v příčině produktů, jichž obhospodařování vyhradil si stát, a že ani komisionář produkty těmi volně nesmí obchodovati. Nesejde při tom ani na výši odměny, kterou si stěžovatel za sprostředkování ve výši snad opravdu nepatrné zaplatiti dal, neboť způsobným, stupňovati cenu předmětu potřeby, shledal nalézací soud jednání obžalovaných dle rozsudkových důvodů vším právem, zejména proto, že olej koupili za cenu, která převyšovala daleko cenu 14.40 K, stanovenou za 1 kg v té době pro řepkový olej úředně, tak že zvýšení původní ceny 43.50 K, za níž olej koupil stěžovatel, o jeho odměnu 50 h na 44 K má v tom směru jen podřadný význam.

Ku zmateční stížnosti Hugona P-a: Že se povahy stěžovatelova činu jako jednání, odpovídajícího pojmu pletich, nedotýká ani skutečnost, že měl, jak arcif i rozsudek zjišťuje, opovězenu jako živnost výrobu mazadel na vozy, že je tedy, jak zdůrazňuje stížnost, reálním obchodníkem, je samozřejmo; ani oprávněnému živnostníku, obchodníku z povolání není volno, jednati proti předpisům státní správy, jimiž zabezpečeno a upraveno býti má zásobování obyvatelstva těmi kterými předměty potřeby; počíná-li si při tom způsobem, zakládajícím skutkovou podstatu některého z trestných činů ve smyslu lichevního zákona, propadá trestu jako kdokoli jiný. Tomu je tak zejména, pokud jde o trestné pletichy.

Čís. 1063.

Podloudný vývoz předmětů potřeby do ciziny (zákon ze dne 18. března 1920, čís. 188 sb. z. a n.).

»Dopravou« jest i jednání směřující k vývozu do ciziny, které bylo předsevzato od místa cíle dopravy třebas ve velké vzdálenosti.

(Rozh. ze dne 5. ledna 1923, Kr. I. 1366/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalované do rozsudku krajského soudu v Mostě ze dne 6. září 1921, jímž byla stěžovatelka uznána vinnou přečinem dle § 2 b) zákona ze dne 18. března 1920 čís. 188 sb. z. a n. — mimo jiné z těchto

důvodů:

Za námitku právního rázu lze považovati jen to, že prý v tomto případě nelze mluvíti o podloudném vývozu proto, že prý obžalovaná na půdu ciziny vůbec nevkočila a v důsledku toho tam věci nepřepravovala. Stížnost je bezdůvodna. Zákon o podloudném vývozu netresce jen toho, kdo skutečně vyveze předměty potřeby do ciziny, nýbrž i toho, kdo je do ciziny jakkoli »dopravuje«. Pojem dopravy nelze však vykládati úzce,

totiž obmezovati jej pouze na úkon místního přesunu věci přes hranice, nýbrž pod pojem ten spadá veškerá činnost směřující k přenesení předmětu z tuzemska do ciziny, počínajíc okamžikem, kdy k přepravě byl dán podnět, pak kdy přeprava ta byla uvedena do pohybu, a končíc okamžikem, kdy věci byly přes hranice skutečně přepraveny. Pod dopravou dlužno proto rozuměti i jednání, která od místa cíle dopravy třeba i ve velké vzdálenosti se podnikají. S hlediska tohoto je proto nerozhodno, že obžalovaná na cizí půdu ještě nevkočila, stačí, že se brala směrem k hranici s úmyslem, věci do ciziny přenést. V tomto případě byla ostatně obžalovaná přistižena bezprostředně u přechodu do cizího státu, takže o správném podřazení její činnosti pod zákon nelze pochybovati.

Čís. 1064.

Nejde o rozšíření obžaloby, spočívá-li změna její pouze v tom, že přistoupením dalších okolností stane se skutkový základ obžaloby trestným dle jiného trestního zákona, než kterého se dovolal spis obžalovací.

Použití mimořádné obnovy trestního řízení, byly-li různými rozsudky uznány vinnými dvě osoby, ač čin mohla spáchat pouze osoba jedna.

(Rozh. ze dne 5. ledna 1923, Kr. I. 1274/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného Albana B. do rozsudku porotního soudu v Chebu ze dne 23. října 1922, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem loupežného zabití dle §§ 140, 141, tr. zák. Současně usnesl se nejvyšší jako zrušovací soud v zasedání neveřejném, že se dle § 362 čís. 1 tr. ř. nařizuje mimořádná obnova trestního řízení ve prospěch obžalovaného, že se výrok porotců a na něm se zakládající napadený rozsudek, jakož i právoplatný již rozsudek porotního soudu v Chebu ze dne 20. září 1920, proti Emilu W-ovi spolu s výrokem porotců, mu za základ položeným, ve výrociích o vině a trestu zruší, a že se obě věci, jak proti Albánu B-ovi tak proti Emilu W-ovi odkáží porotnímu soudu v Chebu, by je v nejbližším porotním zasedání a to společně v řízení jednotném znova projednal a rozhodl.

Důvody:

Zmateční stížnost vytýká, dovolávajíc se zmatečního důvodu čís. 5 § 344 tr. ř., že porotní dvůr soudní neprávem připustil přes odpor obhájce stěžovatelova »rozšíření obžaloby na zločin loupežné vraždy«. Než výtku je bezdůvodna. Rozšíření obžaloby je tu jen tehdy, byl-li obžalobcem dodatečně do obžaloby pojat jiný skutek, než ku kterému obžaloba původně směřovala. Jiný, od skutkového základu obžalovacího spisu rozdílný skutek tu jest, jak plyne ze srovnání §§ 262 a 263 tr. ř., nespočívá-li přeměna obžaloby pouze v přibytí dalších okolností, jimiž se jen skutkový základ obžaloby stane činem, trestným dle jiného trestního zákona, než kterého se dovolal spis obžalovací. Skutkovým základem obžaloby na stěžovatele bylo zúčastnění se stěžovatelovo na příběhu, při kterém byl Jan Sch. ranou z revolveru úmyslně usmrcen za účelem, aby se pachatelé